

Sygn. akt III KK 429/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Dariusz Świecki

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **T. K. i G. K.**

skazanych z art. 300 § 2 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 26 lutego 2014 r.,

kasacji, wniesionej w stosunku do skazanych przez Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 28 czerwca 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 20 marca 2013 r.,

**1) uchyla wyrok w zaskarżonej części oraz utrzymany nim w
mocy pkt III wyroku Sądu Rejonowego w O.;**

**2) kosztami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 marca 2013 r., Sąd Rejonowy oskarżonych T. K. i G. K.
uznał za winnych tego że w okresie od 27 lipca 2010 r. do listopada 2010 r. w Z.,

działając wspólnie i w porozumieniu, T. K. jako prezes zarządu, a G. K. jako wiceprezes zarządu, w imieniu dłużnika „D.” Sp. z o.o. w W. i w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w G. z dnia 28 kwietnia 2010 r., uszczuplili zaspokojenie wierzyciela „P.” Sp. z o.o. w T. poprzez usunięcie spod zajęcia oraz zniszczenie poprzez stalerzowanie zajętych przez komornika zasiewów żyta na 60 ha, jęczmienia na 60 ha, owsa na 10 ha oraz gryki na 80 ha, tj. popełnienia przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. i za to wymierzył każdemu z nich na podstawie powołanego przepisu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonym tytułem próby na okres 2 lat, zaś w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych obowiązek solidarnego naprawienia szkody w wysokości 33.413,20 zł na rzecz wierzyciela „P.” Sp. z o.o. w T. (pkt III). Jednocześnie obciążył oskarżonych kosztami sądowymi.

Powyższy wyrok zaskarżyli osobistymi apelacjami oskarżeni T. K. i G. K., zarzucając orzeczeniu Sądu pierwszej instancji:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na:

- a) przyjęciu przez Sąd Rejonowy, iż po stronie oskarżonych wystąpił zamiar udaremnienia wykonania nakazu zapłaty Sądu Rejonowego z dnia 28 kwietnia 2010 r., podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz uzasadnienie sądu nie wskazują w żaden sposób, iż było to celem działania, zaś czyn określony w art. 300 § 2 k.k. należy do przestępstw kierunkowych, dla których ustawodawca przewidział szczególne obostrzenia,
- b) przyjęciu przez Sąd Rejonowy, iż w wyniku zachowania oskarżonych doszło do uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela,
- c) przyjęciu przez Sąd Rejonowy, iż zachowanie oskarżonych polegające na braku obiektywnej możliwości (brak sprzętu rolniczego zajętego przez innego komornika) dokonania zebrania zasiewów żyta, jęczmienia, owsa i gryki wypełnia znamiona czynu określonego w art. 300 § 2 k.k. - tj. dopuszczenia się „usunięcia spod zajęcia” zasiewów a także ich „zniszczenia”, co z kolei doprowadziło do naruszenia przez Sąd art. 2 k.k.,
- d) przyjęciu przez Sąd Rejonowy, iż zarówno właścicielem, jak i posiadaczem mienia spółki są oskarżeni, podczas gdy osoba wchodząca w skład organu osoby

prawnej jedynie dysponuje majątkiem spółki, wyrażając jej wolę - tak więc oskarżeni nie wyczerpali znamion czynu poprzez „uszczipianie zaspokojenia swojego wierzyciela” oraz poprzez „usuwanie i niszczenie swojego majątku zajętego” w niniejszej sprawie,

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, tj. art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k. poprzez orzeczenie na rzecz pokrzywdzonego obowiązku naprawienia szkody, w przypadku gdy o roszczeniu tym już prawomocnie orzeczono w postępowaniu cywilnym, co jednoznacznie wynika ze zgromadzonego w aktach sprawy materiału,

3. naruszenie przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż Sąd nie musi ustalić rzeczywistej szkody u pokrzywdzonego, co doprowadziło do sprzecznego z przepisami nałożenia przez Sąd obowiązku solidarnego naprawienia szkody w wysokości przekraczającej ewentualnie występującą szkodę, tj. w wysokości 33.413,20 zł. na rzecz wierzyciela „P.” Sp. z o.o.

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego, uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne. Ponieważ oskarżeni nie złożyli wniosku w trybie art. 457 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy nie sporządził uzasadnienia.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w O. kasację na korzyść oskarżonych T. K. i G. K. w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O. w zakresie rozstrzygnięcia dot. środka karnego orzeczonego wobec obu oskarżonych na podstawie art. 46 § 1 k.k. złożył w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Prokurator Generalny, który zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 415 § 5 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, w następstwie czego doszło do wyrażenia błędnego poglądu prawnego, polegającego na uznaniu, że uprzednie orzeczenie cywilne o zasądzeniu roszczenia od Spółki z o.o. „D.” w W., w której oskarżeni pełnili funkcje członków zarządu - na rzecz pokrzywdzonego - Spółki z o.o. „P.” w T., nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku solidarnego naprawienia przez oskarżonych tej samej szkody.

Powołując się na powyższe autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz utrzymanego nim w mocy rozstrzygnięcia zawartego w pkt III części dyspozytywnej wyroku Sądu pierwszej instancji.

Stanowisko to poparł w piśmie procesowym z dnia 6 grudnia 2013 r. obrońca skazanych, sygnalizując nadto, że orzekający w pierwszej instancji sędzia A. Ś., z dniem 1 stycznia 2013 r. został przeniesiony na inne miejsce służbowe – na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w O. Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w N., decyzją z dnia 14 listopada 2013 r. (DSO – IV-1302-678/12) podpisaną z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości przez podsekretarza stanu, a zatem był on osobą nieuprawnioną do orzekania w rozumieniu przepisów k.p.k. W konsekwencji z uwagi na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej obrońca postulował, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionego w kasacji zarzutu, o uchylenie w całości orzeczeń Sądów obu instancji.

Z kolei pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Spółki z o.o. „P.” w piśmie z dnia 8 stycznia 2014 r., wnosił o oddalenie kasacji Prokuratora Generalnego jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego z racji swej oczywistej zasadności zasługiwała w całości na uwzględnienie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.).

Sąd Najwyższy stosownie do dyspozycji art. 536 k.p.k. rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jednak ma obowiązek kontrolować zaskarżone orzeczenie także w zakresie szerszym – w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. Dlatego na wstępie należy się odnieść do stanowiska obrońcy skazanych wyrażonego w piśmie procesowym z dnia 6 grudnia 2013 r., ponieważ sugeruje ono wystąpienie w orzeczeniu Sądu pierwszej instancji bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. Zdaniem obrońcy sędzia A. Ś. nie był uprawniony do orzekania w Sądzie Rejonowym w O., ponieważ został przeniesiony do tegoż Sądu decyzją podsekretarza stanu, która nie wywołuje żadnych skutków prawnych wobec faktu, że przeniesienie sędziego w ramach reorganizacji sądów stanowi osobiste uprawnienie Ministra Sprawiedliwości. Na poparcie swojego stanowiska obrońca

przywołał uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. akt III CZP 46/13, publ. OSNC 2013/12/135.

Trafnie zauważył obrońca, że kwestia przenoszenia sędziów w ramach reorganizacji struktury sądownictwa, a w szczególności możliwości zastępstwa Ministra Sprawiedliwości przez sekretarza stanu lub podsekretarza stanu przy przenoszeniu sędziów na inne miejsca służbowe została ostatecznie rozstrzygnięta w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r. w sprawie BSA-4110-4/13, która zgodnie z art. 61 § 6 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r, poz. 499) ma moc zasady prawnej. Sąd Najwyższy w uchwale tej stwierdził, że w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.) Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu, jednak przyjął, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia (OSNKW 2014, z. 2, poz. 9), a zatem nie wywołuje ona skutków wstecznych. Prowadzi to do wniosku, że decyzje o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy- Prawo o ustroju sądów powszechnych, wydane do dnia 28 stycznia 2014 r. przez sekretarza stanu bądź podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości - są skuteczne (zob. też uchwałę SN z dnia 26 lutego 2014 r., I KZP 25/13, publ. Biuletyn SN Nr 2/14).

W tej sytuacji wyrok Sądu Rejonowego w O nie został dotknięty bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.

Odnosząc się natomiast do zarzutu podniesionego w kasacji Prokuratora Generalnego , opartego na rażącym naruszeniu art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 415 § 5 k.p.k., należy zgodzić się z twierdzeniem autora kasacji, że Sąd Okręgowy utrzymując w mocy wyrok Sądu Rejonowego w zakresie orzeczenia o środku karnym wydanego na podstawie art. 46 § 1 k.k. (pkt III) powielił błąd Sądu I instancji i naruszył tzw. klauzulę antykumulacyjną przewidzianą w art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k. Przepis ten stanowi, że obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono, przy czym klauzula

ta wymaga dla swego zastosowania tożsamości wskazanych roszczeń zarówno w płaszczyźnie przedmiotowej, jak i podmiotowej (zob. wyrok SN z dnia 3 lutego 2012 r., V KK 9/12, LEX nr 1119576). W ten sposób przepis art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k. eliminuje sytuacje istnienia w obrocie gospodarczym dwóch tytułów egzekucyjnych opartych na tym samym roszczeniu.

Autor kasacji wyraził pogląd, że w przedmiotowej sprawie roszczenie zasądzone na rzecz „P.” Sp. z o.o. w T. bez żadnej wątpliwości jest tożsame ze szkoda, której obowiązek naprawienia został orzeczony (niejako ponownie) w niniejszym postępowaniu, przy czym stanowisko to nie zostało opatrzone bardziej szczegółową argumentacją.

Z kolei pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie kwestionował, że w sprawie niniejszej można przyjąć tożsamość przedmiotową roszczenia pokrzywdzonego o obowiązku naprawienia szkody z posiadany przez niego orzeczeniem sądu cywilnego zasądzającym kwotę 33.413,20 zł, jednak uznawał, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż roszczenie cywilne przysługujące pokrzywdzonemu od Spółki z o.o. „D.” w W., która była stroną stosunku prawnego (umowy sprzedaży) jest tożsame z roszczeniem pokrzywdzonego o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem popełnionym przez oskarżonych, albowiem nie zachodzi tu tożsamość osoby zobowiązanej do zapłaty określonej kwoty z uwagi na różnice pomiędzy wierzytelnością przysługującą pokrzywdzonemu od Spółki jako odrębnej osoby prawnej i od oskarżonych jako członków zarządu tej Spółki - osób fizycznych reprezentujących ten podmiot.

Ze stanowiskiem pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w realiach przedmiotowej sprawy nie sposób się zgodzić. Pokrzywdzona Spółka z o.o. „P.” w T. prowadziła współpracę handlową ze Spółką z o.o. „D.” z siedzibą w W. przy ul. M. W trakcie tej współpracy pokrzywdzona Spółka sprzedała Spółce „D.” kukurydzę na łączną kwotę 33.413,20 zł. Transakcja ta została potwierdzona fakturą VAT [...] wystawioną przez „P”. Ponieważ zobowiązany podmiot nie uregulował płatności, pokrzywdzony po uprzednim wystosowaniu do dłużnika zobowiązania do zapłaty, w dniu 19 kwietnia 2010 r. skierował przeciwko pozwanemu pozew o zapłatę (k.11-12). Sąd Rejonowy w G. wydał w dniu 28 kwietnia 2010 r., sygn. akt V GNc .../10, nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zasądzając od pozwanego – „D.”

Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda -" P." Spółka z o.o. w T. kwotę 33.413, 20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2009 r. oraz kosztami sądowymi w kwocie 417,75 zł i kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 2 400 zł (k.13). Po uprawomocnieniu się powyższego nakazu wierzyciel uzyskał klauzulę wykonalności. Również obowiązek solidarnego naprawienia szkody orzeczony w wyroku przez Sąd I instancji na podstawie art. 46 § 1 k.k. dotyczył tego samego roszczenia w identycznej wysokości, którego skuteczną egzekucję oskarżeni uniemożliwili w części przez dokonanie przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. polegającego na uszczupieniu zaspokojenia. W związku z tym nie może być wątpliwości, że zachodzi tożsamość roszczenia, o którym rozstrzygnął Sąd *a quo*, w postaci obowiązku solidarnego naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. z tym, które wynika z zapadłego w cywilnym postępowaniu upominawczym prawomocnego nakazu zapłaty. Twierdzenie to uzasadnia fakt, że podstawę faktyczną ich zasądzenia stanowi jedna i ta sama kwota nieuiszczonej należności za kukurydzę dostarczoną przez pokrzywdzoną Spółkę z o.o. "P." w T. Spółce z o.o. „D.” z siedzibą w W. w ramach zawartej umowy sprzedaży. Należy zauważyć, że Sądy obu instancji przy orzeczeniu środka karnego z art. 46 § 1 k.k. nie uwzględniły, iż przestępcze działanie oskarżonych polegało nie na udaremnieniu, lecz na uszczupieniu zaspokojenia wierzyciela, a zatem uniemożliwieniu zaspokojenia jego roszczenia jedynie w części, nie zaś w stosunku do całej kwoty objętej transakcją wskazanych wyżej spółek stanowiącą podstawę roszczenia Spółki „P.” oraz pominęły fakt uprzedniego realizowania w trybie egzekucji komorniczej nakazu zapłaty Sądu Rejonowego z dnia 28 kwietnia 2010 r., i częściowego zaspokojenia wierzyciela do kwoty 11.299, 34 zł (str. 8 uzasadnienia Sądu I instancji) odwołując się przy zasądzeniu środka karnego wyłącznie do wierzytelności wskazanej w nakazie zapłaty.

W tej sytuacji po wydaniu wyroku przez Sąd odwoławczy pokrzywdzony *de facto* uzyskał dwa tytuły wykonawcze na tę samą wierzytelność. Dlatego doszło do naruszenia reguły antykumulacyjnej, ponieważ wbrew dyspozycji art. 415 § 5 *in fine* k.p.k. na skutek wadliwej kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji, w którym orzeczono o środku karnym przewidzianym w art. 46 § 1 k.k. w sytuacji, gdy zachodziła tożsamość roszczenia wynikającego z

nałożonego obowiązku naprawienia szkody z roszczeniem, o którym orzeczono prawomocnym nakazem zapłaty (zob. wyrok SN z dnia 5 listopada 2009 r., III KK 257/09, LEX nr 550484). Trzeba również przypomnieć, że zakaz wynikający z dyspozycji art. 415 § 5 zdanie drugie k.p.k. odnosi się do każdego określonego w ustawie wypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody i to niezależnie od tego, czy roszczenie zasądzone w postępowaniu cywilnym zostało skutecznie wyegzekwowane (zob. wyrok SN z dnia 7 maja 2013 r., II KK 268/12, LEX nr 1313135).

W tej sprawie na powyższą ocenę nie miał istotnego wpływu brak we wskazanych tytułach egzekucyjnych tożsamości podmiotowej zobowiązanych do realizacji zasądzzonego roszczenia. Należy zauważyć, że w przepisie art. 415 § 5 k.p.k., chodzi przede wszystkim o roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa, które jest przedmiotem innego postępowania lub prawomocnego orzeczenia i ta przesłanka w sprawie niniejszej została spełniona. Niezależnie od tego nałożenie obowiązku solidarnego naprawienia szkody na obydwu oskarżonych w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k. wynikało z faktu, iż pełnili oni funkcję Prezesa i Wiceprezesa zarządu zobowiązanej do zwrotu wierzytelności Spółki z o.o. „D.” oraz jako przedstawiciele dłużnika uczestniczyli w egzekucji komorniczej wydanego przez Sąd Rejonowy G. nakazu zapłaty. Zatem istniała tu wynikająca ze struktury organizacyjnej Spółki z o.o. „D.” łączność podmiotów zobowiązanych do zapłaty zasądzzonego roszczenia na poziomie wystarczającym do przyjęcia tożsamości roszczenia. W tym kontekście trzeba wskazać, że pokrzywdzona spółka może egzekwować to roszczenie także z osobistego majątku oskarżonych według reguł określonych w art. 299 § 1 k.s.h., bez konieczności uzyskiwania tytułu egzekucyjnego w sprawie karnej (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1 sierpnia 2012 r. II AKa 198/12, LEX nr 1217812).

Należy podkreślić, iż nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy G, sygn. akt V GNc .../10, w stosunku do Spółki z o.o. „D.”, stanowi warunek konieczny do uzyskania tytułu egzekucyjnego w odniesieniu do T. K. i G. K. na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. i jego skierowania do majątku osobistego oskarżonych z racji pełnienia przez nich funkcji w zarządzie tej Spółki. Wówczas za zobowiązania spółki odpowiadają oni solidarnie. Taka możliwość wystąpi, gdy

egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, zaś po stronie oskarżonych jako członków zarządu spółki nie wystąpią przesłanki określone w art. 299 § 2 k.s.h. uwalniające ich od odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Nie ulega wątpliwości, że przepis art. 299 k.s.h. znajduje zastosowanie w odniesieniu do podmiotów kierujących spółkami z ograniczoną odpowiedzialnością, ich solidarna odpowiedzialność za zobowiązania spółki ma charakter odszkodowawczy, a jej granice wyznacza zakres zobowiązania spółki (zob. uchwała SN z dnia 7 listopada 2008 r., III CZP 72/08, OSNC 2009/2/20, wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CSK 390/11, LEX nr 1211143). Należy jednocześnie zauważyć, że odpowiedzialność odszkodowawcza członków zarządu spółki z o.o. na podstawie art. 299 k.s.h. ma charakter subsydiarny oraz ograniczony do części roszczenia, którego nie zdołano wyegzekwować od zobowiązanej spółki oraz oparta jest wyłącznie na przesłankach wskazanych w tym przepisie. Zatem, wydany na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. tytuł egzekucyjny nie będzie dublował roszczenia zasądzonego w tej sprawie nakazem zapłaty, który został oparty na innej podstawie faktycznej i prawnej.

W tej sytuacji, przy uwzględnieniu możliwości egzekwowania przedmiotowego roszczenia na podstawie wskazanych przepisów Kodeksu spółek handlowych, mnożenie tytułów egzekucyjnych dotyczących tego samego roszczenia, przez nakładanie na oskarżonych w postępowaniu karnym obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k., w kontekście zadań jakie realizuje przepis art. 415 § 5 k.p.k., było niedopuszczalne.

Dlatego, zgodzić się należy z autorem kasacji, że Sąd odwoławczy rażąco naruszył art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 415 § 5 k.p.k. albowiem rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia i odpowiadając na zarzut apelacji oskarżonych naruszenia 415 § 5 k.p.k. wyraził błędny pogląd, iż w sprawie niniejszej przy orzeczeniu o środku karnym na podstawie art. 46 § 1 k.k. nie doszło do naruszenia reguły antykumulacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy, podzielając stanowisko Prokuratora Generalnego, na podstawie art. 537 § 1 k.p.k. uchylił wyrok Sądu odwoławczego w zaskarżonej części oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji w zakresie orzeczenie o środku karnym wydanego na podstawie art. 46 § 1 k.k.

Orzeczenie o wydatkach związanych z kasacją Prokuratora Generalnego oparto na podstawie art. 638 k.p.k.